

Un adfo.

It tintinat ye li porta del ante-chambre, e por un moment li anxie captet ia. Si nequi altre aperte, ni yo va far it, pensat ella. Tra li ante-chambre ja audit se pas-sus nervosimen rapid e un poc trenant: li tanta del pen-sionatu personalmen. It esset clocca decinin e deci minu-tas. Credibilmen Bengt, ma it anc posset esser alqui al-tre... It esset Bengt. Su voce alt e vervosi, il dit al-quicos jocaci al tanta, e ti glusettat flattatmen, quam un inamorat gallina. Presc omnes hat inamorat se in Bengt.

Iris hat levat se. Nu ella ne timet plu. Ella ne com-prendet qualmen ella unquande hat posset timer Bengt. El-la ne credet que ella alquande eat timer de nov un hom... In li vitre spegulari un poc vaporisat supra li commodo ella perceptet su visage: pallid e un poc tendri sub li blond capilles. Un visage simil a tis de mult altres, sat pretti e relativmen infantin ancor. Ma desde quin dies ella regardat it in un nov maniere: ella hat acceptat it, to in li sam vez u ella acceptat se self, su intimissim ego. Desde quin dies ella savet qui ella esset, que ella in tot esset alquicos, ne solmen un nequo essente obligat a sentir hontosie e timore e un excessiv astonament, pro que Bengt dignat acceptar la.

Rapid e scope-scient approximat se su passus de il. Quande ella apertet li porta e incontrat le, it por un in-stant la semlat quam si il apen posset evitar perceptor lu alterat de ella. Ella expectat que il vell rigidar se pro inamicie, quam il customat far vers homes qui auda-ciat demonstrar que illi esset de un altri sorte quam ti de il. Nam il tolerat null altri sorte quam su propri: li homes del effectivita, super, apu o sub il, preferibil-men sub.

Ma Bengt perceptet nequo. Il subridet temerarimen con su bell dentes. Omnicos de il stat polit: li dentes, li glatt helm de obscur capilles, e anc li san e brun cute quel brilliat quam un ferrin vestiment. Ti cute esset cal-id e vivent a tastar, to ella savet; sovent ella hat es-set excitat per tastar it. Quelvez ella tamen perceptet it ne quam li cute de su corpor, ma quam un symbol de

alquicos in su charactér; alor it devenit li dur e glatt curasse de un crustacé. Ciecmen e in van on eat tastant sur li curasse, e on ne savet quo celat se in su interne; forsan it celat se nulocos del tot.

Il besat la e mettet la solidmen a in su brasses. Ella sentit qualmen su intimita fat la debil de nov, un poc. It tamen ne esset quam antey. Nu ella savet que it ne es-set alquicos altri, alquicos plu. Ella savet quam foren il esset a ella.

Quande il lassat la, il ne hat perceptet alquicos an-cor. Su escappant moviment de ella just nu debit a un pu-ellatri timidita, a nulocos altri. Con un levi frisson ella comprehendet que, si ella tacet, illi vell posser vi-ver un tot vita junt unaltres, e sin que il noticiat al-quicos. Si il mettet su orel proxim a un machine, il sen-sitivmen vell inregistrat li micrissim dissonantie. Ma escutar un tacent hom, ja li sol imagination de to vell har semlat absurd a il.

- Vole tu que noi exea ho-vesper e visita un loco? dit Bengt.

Il li sovent customat exear junt. Bengt amat presentar se junt su sponsa inter conossetes e inconnossetes, por monstrar que illi esset un bell pare ben vestit e havent pecunie por manjar delicatmen. Un poc de spontan joy il probabilmen trovat: in li dansa, li manjage, li sprite, e in li luxuosi illumination quel spectrat se ye argent e glasses; ma avan omnicos il juit monstrar se... Anc Iris desirat exear por festar, to ella ne dementit. Ella hat appreciat que il volet monstrar la, que il tamen at-tribuet a ella adminin li valore de esser monstrar...

- Yo ne save esque it plesse me ho-vesper, dit ella hes-itantmen.

It venit in su mente que li cose forsan vell resultar se plu facil, si illi esset sident in alcun locale pub-lic, con altri homes circum illi e li musica in lor san-gue. Nam ella sentit li beson de alquant auxilie - ancor ella ne savet quo dir o qualmen comensar, esque rupter con il definitivmen, o esque examinar ancor un vez quo eventualmen esset trovabil intra li curasse... No, it vell esser caudardi serchar auxilie - to ci ella neces-simen devet perpassar con su mente inconfuset.

- Yo ne crede que it plesse a me, dit ella plu resolut-men.

- No, in fact it es desde long que noi havet un ves-per de hem, dit il. In rest, e quam yo vide, tu ja ha arrangeat li table...

Ella jettat un subit regard al table: li tasses cope-formi e rubi, li platte con biscuites e panes viennesi. Forasan li ultim vez u ella e Bengt esset sident junt ye un arrangeat table. E solmen un seman retro, alor quam incredibil to ci vell har semlat a ella.

Bengt incendiat un cigarette. Il vadet quelc passus a ci e ta tra li chambre, elasticmen e con vigorosie, su levul manu in li tasca de pantalon. It frappat la que il sempre demonstrat se, anc ci inter quar ocules junt ella: su ben-sident costum, su ben-trimmat figura. Su statura ne esset frappantmen alt, ma li figura esset perfect. Il svimmat, il ludet tennis, e il boxat. To delectat le, ma anc in ti respect li spontanita de su joy esset solmen partial. Il perfectionat e demonstrat su corpor, quam un polit machine. Omni real joy il hat lassat in oblivie al-ced tre lontan sur li abandonat prates de su infantie...

Il prendet li diale, quel il hat formettet ante que il besat Iris.

- Ha tu leet, dit il ferventmen. It es fantastic.

Con entusiasme il eat commentar li excellent strategie e li gigantic manifestation de fortie del nov battallie annihilativ. Milliones de homes essent propulset contra unaltres sur desert steppes u li frigore just hat comen-sat glacificar to quo li foy ancor ne hat incindrat. Mil-liones de vivent homes: in nive, in flammes e in sangue. Ma a il it ne actet se pri vivent homes; it esset li mun-de del machines, ti finalmen activisat in tot su enormi potentie.

Quande ella videt qualmen brilliat su ocules, ella de nov devenit anxiosi pro il. O plutost: ne pro il self, ma pro li potentie quel il tenet in su manus. Un sentiment de incertita ne plu mettet la infra il. Ella savet que ella esset superiori a il, quantunc fortie il posedet, que ella esset mult plu adult quam il - just pro que el-la ne dementit li prates de su infantie, li verd prates del homanite. Nequande ella hat esset capabil apprender qualmen machines functionat. Ella ne plu hontat pro to, ni pro que ella nequande hat posset adaptar se al ben or-ganisat assiduita de tis qui esset obsedet del machines. Ella hat travidet omnicos de to; tis qui dat se al poten-tie del machine, illi esset condemnat adorar it; mey li

machine esser un tractor o un jettator de grenades, mey it servir al vita o al morte. Li function del machine es-set un cose secundari, li effectivita esset lu essential de it. Bengt e su consortes representat un menacie: in-developpato semi-adultes sin joy, in li possession de lu-dettes explosiv, durantque lor saventias restrictet se a solmen ti ludettes... Al sam vez il tamen esset compati-bil, in un maniere desagregabilmen sin espera.

- Oh, fini, yo peti te finir, dit ella presc suffocat-men.

Il haltat, ye su bocca un tensi trata.

- Quo opine tu?

- It es terribilissim, omnicos...

Alor il subridet indulgentmen.

- Infantetta, esque tu vermen es tam sensitiv, dit il e caressat la sur li spol.

Il permisset a ella esser "sensitiv". Adver il desap-preciat la pro to. Ma il sentit se bon per desap-preciat la. In plu, it posse occaser instantes u li manu time li obscurita o sta vulnerat e desira ardentmen retrovenir a su matre; alor it posse convenir haver un femina essent matrin ancor. Si ella solmen tene lu matrin a su spacie severimen limitat.

- Yo va surmetter li aqua por the, dit ella e passat preter il, su visage detornat.

Poy ella esset sident in li cocine, expectante que li aqua vell bollir. Quant long hat ella savet to ci? pen-sat ella. Forasan tre long. Ma ella hat mettet a lifer li problema omni vez u it actualisat se, diante a se self que ella errat e que li altres havet racon. Ella hat hon-tat e provat refar se. It hat monstat se quam necesari receiver li contacte de un altri hom. de un qui pensat e sentit lu sam quam ella, un qui dit: tu deve esear quam tu es: to es ne solmen tui privilegie, ma it es anc tui deve; homes de tui sorte es necesari... It ne esset plu quam quin dies retro u ella incontrat Hane, ma durant ti quin dies omnicos hat resultat se altrimen. Ella ne sa-vet ancor esque ella amat Hane; ella savet solmen que el-la ne amat Bengt...

Ma li habitu crea ligamentes inter homes. On ardentmen posse desirar esser lifer de alqui, e malgre to on posse sentir un anxie pro li vacuo quel ti altre va dar. Stan-te por dir: yo ne plu ama te, on senti it quam ne ver, quancuno ver it es. E totmen ver it forsan anc ne esset

- pro que in li profunditá il esset compatibil...

- Nequi posse preparar un thé quam li tui, dit il benevolentmen. It esset agreabil ye sold! che lis Tureson, esque ne? Tamen ti chap, quo il nu nomat se, oh, probabilmén Lenning. Vermen un molest type. Yo ramen ha audit un adulto possent parlar un tal desvalorallia. Li babillada de un feminacha...

Ella ne respondet. Lentmen ella prendet un cigarrette e mettet it a in su bocca. It hat calentat se ye su guancies, ma ella mastrisat se. Por un instant ella pensat: forsan lu max bon que yo prova parlar a il, que yo monstra me a il quam ti quel yo es; forsan yo deve dir a il: to quo Lenning ha dit, to opine anc yo, e it sempre ha esset mi opinion. Yo ne vole assentir in que noi va esser capabil a solmen un cose; yo ne vole que noi deve manuar solmen un micri levette, durantque noi resta inscient pri omnicos altri, pri noi self e nor proximos, pri li terra e li ciel. Yo ne vole que alqui de noi deve restricter se a esser frigidmen util. Yo vole que noi va esser vivent, e tu e yo e omni homes... Si ella dit to, e sin vehementie, alor ella forsan veill posser penetrar su curasse de il e trovar in it alquicos ne ancor hant devenit dur.

- Il certmen visat a te, dit Bengt. It semblat a me, quam si il plu tard dat un poc de lection privat a te... No, yo ne es jallusi, addit il, su dentes temerarimen brillante. Adver li féminas posse esser capricios, ma un tal type...

E ella sentit que li cose esset impossibil. It nascet se in ella un flammette de odio, ma ti extinctet se; il devenit lontan a ella, tre lontan. Ella ne respondet; ella lassat le parlar pri alquicos altri. Pos un instant ella dit subitmen:

- Bengt, hay alquicos quel yo necessimen deve dir a te ... - Ante continuar, ella tmet un poc li hala.

Il tardat li response. Il fixmen regardat la, quam si il solmen nu hat videt su visage de ella, e to forsan esset li facte. Ma alor il resoluet se; il trovat li just explication sol possibil. Il levat se e stat apu ella.

- Ma tu certmen save que yo ama te! Durant li ultim témpor yo ne ha posset dar mult attention a te, to es ver. Tamen tu ne deve obliviar que yo sempre es tre occupat, e yo have un grand responsibilitá...

Su manus eat caressante la, ma li cute de ella perceptet nulocos.

- Tu miscomprendet me, Bengt. It es talmen que yo...

Al fine il comprendet. Il allontanat se un passu for de ella, e su attitude esset tre rect. Il provat subrider ironicmen, ma il havet null disposition al ironie, e su prestation restrictet se a un micri ridache obliqui. Su visage esset pallid. Nu ella tamen hat effectet un ruptura in li curasse! Ma ella tre ardentmen hat desirat far to per affabilitá; nu ella hat successat solmen per doler le. Ella sentit se parat a plorar. Su singul consolation de ella, it esset ti que ella verisimilmén hat offendet ne plu quam su self-respecte de il. Si on posset considerar quam un consolation que li self-respecte representat lu sol offensibil che il...

- Esque it es alqui altre? questionat il.

- No, respondet ella, nam it ya esset quasi ver, e pro quo aggravar lu mal?

- Tu va posser fonar me, pos har reganiat tui ration, dit il. Ma tu deve rememorar que yo in li futur ne va tolerar alcunc capricies de ti ci sorte.

Su passus allontanat se demonstrativmen e in plen rhythme tra li ante-chambre; cracantmen cludet se li porta exteriori.

Restante sident ella escutat li echo de su passus e de su voce de il. Ella sentit un alleviation pro que omnicos stat passat; tamen it sentit se anc vacui e silent in li chambre, e it veill durar till que ella eat sentir completmen su nov solitá, sentir que it esset un altri quam ti in quel ella hat vivet antey, que it stat plenat de eventualitá e de vita.

(Ex li sved originale, e con li benevolent permission del scrittor, traductet: Eric Ahlström).

In li sam serie:

"Un Desertor" de Bo Bergman

"Episode con perspectives" de H.Herdal